
STÍNOVÝ SYSTÉM
A DALŠÍ VÍTĚZNÉ POVÍDKY
Z PRVNÍHO ROČNÍKU CENY OTY FINKA
LUCIE NĚMCOVÁ (ED.)

STÍNOVÝ SYSTÉM

A DALŠÍ VÍTĚZNÉ POVÍDKY
Z PRVNÍHO ROČNÍKU CENY OTY FINKA

LUCIE NĚMCOVÁ (ED.)

MYSTERY PRESS

2026

Všechny osoby povídek jsou vymyšlené a za jejich jednání autoři neodpovídají. Právě tak i místa, kde se děj odehrává, a rekvizity v ději nepostradatelné jsou jen stylizovanými obrazy míst a věcí skutečných.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Vladimír Zlý, Dalibor Boubín, Oliver Jasanský, Ondřej S. Nečas, Ivana Nováková, Matej Kandrík, Jana Vitoušová, Ladislav Vitouš, Michal Červenka, Lukáš Vlasák, 2026
Cover © Lukáš Tuma, 2026
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2026

ISBN 978-80-7707-150-5 (epub), 978-80-7707-151-2 (mobi),
978-80-7707-152-9 (pdf)

PŘEDMLUVA

CENA OTY FINKA POPRVÉ

Pokaždé když se mi dostane do rukou některá z knih Jaroslava Velinského, padne na mě smutek. Smutek nad ztrátou výjimečného spisovatele, trampa, písničkáře i člověka. V únoru 2026 to bylo čtrnáct let, co nás navždy opustil. A zatímco jiní tvůrci se stávají slavnými již za svého života, jemu se to i přes ohromnou píli nikdy náležitě nepodařilo. Přitom jakmile rozečtete kterékoliv jeho dílo, je vám zřejmé, že jestli někdo, tak právě on si to jednoznačně zasloužil.

V široké škále jeho tvorby asi nejvýrazněji vyčnívá devětadvacet románů s Otou Finkem. Prvních dvaadvacet příběhů se odehrává v 50. až 70. letech minulého století a dalších sedm pak v porevoluční době, kdy už má stárnoucí Ota vlastní detektivní kancelář Discret. A ať budete v české literatuře pátrat, jak dlouho budete chtít, nenajdete lepší a rozsáhlejší detektivní sérii zasazenou do českých kulis.

Nejde jen o zápletky – to, čím Jaroslav Velinský vynikal především, byla láska k rodnému jazyku, který uměl ohýbat, tvarovat a dotvářet s mistrovskou obratností. Číst jeho knihy tak není jen o napínavém pátrání po zločincích všeho druhu, ale také o duševní relaxaci s krásou jazyka českého.

V roce 2023 se nakladatelství Mystery Press rozhodlo splatit dluh čtenářům, ke kterým se z různých důvodů „finkovky“ nikdy nedostaly. Začalo postupně vydávat původní sérii, která prošla důkladnou redakcí a byla obohacena brilantními doslovy Frederika Velinského, Jaroslavova syna a Otova celoživotního fanouška. Do roku 2025 spatřilo světlo knižních pultů osm reedic s fantastický-

mi obálkami Jaromíra Švejdíka alias Jaromíra 99. K radosti mé vlastní i nakladatelově pak musím poznamenat, že se jim na trhu daří výborně a další budou v rychlém sledu následovat.

Ale abych se dostal k tomu podstatnému – při čtení Velinského románů si zákonitě neodpustíte myšlenku, jaká je škoda, že podobné detektivky nevycházejí i z myslí a rukou nových tvůrců. Jistě, českých detektivek nám knižní trh nabízí nepřeberné množství, ale pravdou je, že jen málokterá dokáže skutečně naplnit význam slova detektivka. Hloubání kriminalistů nad brutálně zavražděnou, poskytnutí možnosti nahlédnout do všech sociálních i psychologických problémů hlavních i vedlejších postav, a v závěru vytažení překvapivého rozuzlení z klobouku kouzelníka Pokustona ještě není záruka kvality.

Právě proto vznikla Cena Oty Finka pod patronátem Mystery Pressu. Cena, jejímž účelem je hledání nových talentů a zároveň projevení úcty výjimečnému spisovateli, jenž nás všechny v nakladatelství tím či oním způsobem ovlivnil. A první ročník nás utvrdil v tom, že nešlo jen o pouhý výplod naivního nadšence, který zanikne stejně rychle, jako vznikl. Proč?

Protože hned úvodní kolo zabodovalo. Do soutěže se přihlásilo 63 povídek, což s ohledem na rychlost, s jakou celý projekt vznikl, je senzační číslo. Co však já osobně považuji za ještě senzačnější, je kvalita jednotlivých textů. Jistě, našly se tam takové, jež možná daly víc zabrat při čtení než psaní, ale při tom množství s něčím takovým zkrátka počítáte. A když si vezmu výslednou statistiku – tedy že z 63 povídek se rovných 10 dostalo do finále – je tenhle výsledek úžasný. Nejvíc mě pak na duši hřeje vědomí, že kdyby si výtvory těch deseti finalistů měl možnost přečíst sám Jaroslav Velinský, byl by zaskočen jejich různorodostí, pestrostí a úrovní. Samozřejmě by měl problém s inovátorským přístupem k postavám, stavbou osnovy nebo stylistickými schopnostmi toho kterého autora, ale pořád by jej vnitřně těšilo, kolik lidí miluje a tvoří detektivní žánr.

Ostatně to, co by ocenil či pohanil on, teď čeká i na vás. Devět povídek – ta desátá ve sborníku chybí, protože autor si nepřál její uveřejnění – včetně tří jednoznačných vítězů. Mě samotného těší, že se mezi trojici medailistů dostala povídka *Smrt patří Královně* Lukáše Vlasáka, která dokonale navazuje na odkaz Oty Finka – bezděčný detektiv, české prostředí, přirozené postavy. Vlasák však není jediný, kdo se snažil zachovat charakter příběhů Jaroslava Velinského, podobně skórovali i Vladimír Zlý (*Kamion ticha*), Dalibor Boubín (*Úskalí trampingu*) a Petr Burian (*Rekonstrukce*). A věřte, že pracovat s hrdinou, který vlastně není detektiv a přitom má něco vyšetřovat, je nejošemetnější úkol, neboť to zákonitě sklouzává k nepříliš věrohodnému průběhu událostí.

Ovšem „bezděčnost" nebyla v soutěži podmínkou, a tak se v antologii dočkáte i vynikajících kriminálek (*Stínový systém* a *Když bůh mlčí* Olivera Jasanského), absurdních grotesek (*Defektivní případy* Michala Červenky a *Kukuřice vrhá dlouhé stíny* Jany a Ladislava Vitoušových), kyberpunkové historky z podsvětí (*Casablanca na Dunaji* Mateje Kandrika), či drsné pohádkové detektivky (*Karkulka zasahuje* Ondřeje Nečase a Ivany Novákové). Všechno jsou to skvělé povídky, nečekaně odhalující široký potenciál české literární tvorby. Když si uvědomíte, že pravidelně publikují pouze dva výše jmenovaní autoři, můžeme jen očekávat, čím vším nás budoucí trh ještě překvapí.

Na závěr mi odpusťte krátký dodatek určený všem, kteří uvažují o kariéře spisovatele. Přečtěte si antologii *Stínový systém a jiné povídky*, vyhodnoťte ji a sami se zúčastněte dalšího ročníku Ceny Oty Finka. Protože jestli tohle byl rozjezd, pořádný večírek vás teprve čeká. Laťka byla nastavena vysoko a já se nemůžu dočkat prvních tvůrců, kteří se ji v tomto roce pokusí překonat.

Příjemnou zábavu přeji.

Wojta Běhounek, porotce Ceny Oty Finka

VLADIMÍR ZLÝ

KAMION TICHA ANEB NIKDO SI NEVŠÍMÁ TĚCH, KDO MIZÍ POTICHU

Jindra Hojer doháněl spánkový deficit, když ho probudilo zabušení na dveře kabiny tahače. Mělký spánek ukončily tři hlasité, dunivé rány.

„Hej! Máš naloženo! Odjezd!“ hulákal na něj vedoucí nakládky pod zavřeným okénkem na řidičově straně. Jak stál u vysoké kabiny, nebylo ho vidět, zato slyšet ho museli i chlapi na opačném konci řady kamionů umně nacouvaných k rampám haly.

Vyhoupl se do sedu, protáhl, dlouze zívl a slezl mezi sedadla. Podíval se na digitální hodiny nad čelním sklem – promítacím plátnem skýtajícím pohled na neopakovatelné záběry.

Pootevřel dveře a převzal dokumentaci k převáženému nákladu.

„Dneska vezeš dvacet osm palet,“ shrnul vedoucí nakládky. „Jeď už. Další auto čeká.“

Na cestu vyrazil se čtyřicetiminutovým zpožděním. Jako každý jiný den i dnes ho čekala obvyklá trasa. Dvě stě kilometrů tam, dvě stě kilometrů zpátky. Jezdil ji už dvacet let. Díky tomu znal nazpaměť každý patník u silnice, každou dopravní značku, každou obec, kterou projížděl, a stejně tak i všechny záludnosti číhající na nepozorné řidiče. A ani po těch dvaceti letech ho to nepřestávalo bavit.

Předtím jezdil u společnosti zajišťující mezinárodní kamionovou přepravu. Poznal spoustu zemí, jejich obyvatele a rozličné kultury, což mu zajišťovalo nebývalý všeobecný rozhled. V hospodě

často poslouchal vzrušené diskuse ostatních hostů, přesvědčených, že nikde jinde se lidi nemají tak blbě jako v tomhle pupku světa. *Jó, kdybyste jenom věděli,* říkal si pro sebe při pohledu na pozůstatky sněhobílé pěny v půllitru.

Pro příklad nemusel jít moc daleko. Třeba na takovém hraničním přechodu Slovenska s Ukrajinou neměl šanci pokračovat, dokud celníkovi nedal karton cigaret nebo jinou formu poděkování za umožnění vjezdu na cizí území. Obvykle se takovému jednání říkalo *přijímání úplatků*, jenže tady to jinak nešlo. Byla to úplně běžná praxe, všední součást života každého celníka. Kamioňáky – obzvlášť ty poslušné – měli velice rádi. A velice rádi je obírali o všechno možné. Kamioňáci si to velice dobře uvědomovali a mnozí dělali maximum, aby se do cíle dostali jinudy. Jenže ne vždy takovou možnost měli. Ti, kdož odmítli patřičně poděkovat, se zlou se potázali.

Sotva vyjel z logistického centra, věděl, že zpoždění možná nepatrně stáhne, ale včas nepřijede. Jízdní doba byla našponovaná tak, že si sotva stačil někde odskočit. Marná sláva – omezovač nepřechčije. A vlastně ani nechtěl. Užíval si pohodovou jízdu. Nevadilo mu, že je pomalejší než ostatní v těch svých malých plechovkách. On má svůj kamion, on je pánem silnic, on je tím, kdo je v bezpečí.

Vzpomněl si na případ, kdy ho psychicky labilní jedinec za volantem mercedesu na konci táhlé zatáčky konečně předjel. Zařadil se před něj těsně, div neškrtl o levou hranu předního nárazníku Jindrova tahače, a prudce zašlápl brzdu. Záhy pochopil význam bezpečného odstupu – dvě tuny zastaví skoro hned, zatímco třicet tun brzdí o něco hůře a déle. Z mercedesu Jindra neúmyslně udělal moderní verzi polského fiata, takzvaného *malucha*. Psychopata v osobáku snad ze všech stran propleskly vystřelené airbagy. Ven ho museli vystříhat přivolaní hasiči. Jindrovi se vůbec nic nestalo. Pouze dorazil do cíle s bezmála devítihodinovým zpožděním. Sa-

motné vyšetřování nehody netrvalo moc dlouho, viník byl – i díky záznamům z palubní kamery nákladáku v protisměru – jasný, ale dost času zabralo zajištění náhradního auta a zapřáhnutí návěsu.

Po cestě měl spoustu času a prostoru k přemýšlení. Dvaašedesátiletý, životem otřískaný chlapík čekající na zasloužený důchod by už asi neměl uvažovat nad budoucností, když většinu má dávno odžitou, ale co mu zbývalo? Kochal se okolní přírodou, kochal se zástavbou kolem silnic, kochal se kdejakou prkotinou. Pryč byly časy, kdy na něj doma někdo čekal. Nejdříve to byla manželka, se kterou se oženil dávno předtím, než začal točit kulatou lopatou. Do té doby bylo všechno v pohodě. Narodil se jim syn, dali mu jméno Lukáš. Jindra chtěl Láďu, ale manželka Milena nesouhlasila. Málem od ní schytal první opravdovou facku.

„Ses posral, ne?! S takovým jménem by se mu všichni akorát posmívali nebo ho šikanovali!"

Milena tehdy narážela na fakt, že stejně se jmenoval mladý vrah několika žen, jehož pobyt v pankrácké věznici ukončila oprátka.

„On by se nenechal," oponoval ženě Jindra s poťouchlým úsměvem. „Moc to hrotíš."

„Já to hrotím? Já že to hrotím?! Tak to jsi ještě nezažil, když já něco opravdu hrotím!" vyjela po něm jako smyslů zbavená. Poprvé a zdaleka ne naposledy. Tohle nebyla ta Milena, jakou kdysi poznal, s níž spal, kterou požádal o ruku a nakonec si ji i vzal.

Jindra pochopil, že bude rozumnější stáhnout se do ústraní a nejlépe dělat, že vůbec neexistuje. Milena s ním nepromluvila celé dva dny. Ani slovo. A právě tehdy si Jindra uvědomil, co potřebuje, aby byl v životě opravdu šťastný. Domov – to, aby se měl kam vracet. Rodinu – to, aby se měl na koho těšit. Ale ze všeho nejvíce zatoužil po klidu. Netrvalo dlouho a našel si práci, která mu tohle všechno poskytovala. V kabině tiráku měl klidu, kolik si jen usmyslel. Chvíli trvalo, než si zvykl, ale po čase si už nedokázal představit, že by žil jinak.

Na cestách to bylo fajn. Někdy až moc fajn. Poznal spoustu skvělých lidí – od pumpařů přes obsluhu motorestů, kolegy kamioňáky až po šikovné stopařky praktikující nejstarší řemeslo na světě. A za rozumné ceny! Doma se nikdy k ničemu nepřiznal, ale když byl chlap čtrnáct dní v tahu, tisíce kilometrů od domova, a zachtělo se mu, jenže ruka už bolela nebo byla unavená… tak co měl dělat?

Milena vydržela žít v nanicovatém svazku dlouhých deset let. Deset let trpěla, že je Jindra více pryč než doma. Nepomohla ani manželská poradna. Možná by pomohla, kdyby se Jindra nezabejčil. Jenže své milované profese se odmítal vzdát.

„Když je ti ta smradlavá hromada plechu přednější než rodina," prohlásila na závěr jedné z čím dál častějších hádek, „tak si s ní zůstaň. Já už na to nemám!"

Jindra se pak pokaždé nemohl dočkat, až se zase rozvalí za volantem a nechá se vést čarami na asfaltu. Tyhle čáry byly něco úplně jiného, než o co se pokoušela Milena. Taky se snažila lajnovat mu život, ale něco musela dělat špatně, protože ani jednou neuspěla. Sehnala mu jinou práci, díky níž by mohl být častěji doma, hlavně by mohl každý večer ulehat do postele po jejím boku, jenže… jenže Jindra nechtěl. Zamiloval se do klidu, který považoval za hotový dar z nebes. Neměl rád lidi. Miloval samotu. Samotu a ticho.

Ticho…

Nestávalo se to často, ale tentokrát se do svých myšlenek a vzpomínek pohroužil skutečně hluboce. Až přehlédl červenou na semaforu. Rozsvítila se před osmi vteřinami, což pro adekvátní reakci stačilo. Těsně, ale stačilo. Jenže Jindra v ten moment viděl pouze sebe. Sebe před třiceti lety. Jenom sebe a kabinu staré liazky.

Z pravé strany vjížděl do křižovatky linkový autobus. Chvíli trvalo, než Jindrovi došlo, k čemu se schyluje. Autobusák viděl zelenou, viděl prázdnou křižovatku, a neměl tedy důvod zpomalovat. Nečekal, že se na něj z levé strany vyřítí rozjetý mnohatunový kolos.

„Kurva!“ zařval Jindra, když se konečně vzpamatoval. Do střetu zbývalo posledních několik metrů. Zašlápl brzdový pedál, div neprorazil podlahu. „Do prdele!“ zakvílel zároveň s brzdami. Těsně před srážkou se jeho pohled setkal s pohledem autobusáka. „No to snad…,“ hlesl, když viděl, kdo autobus řídí. Za volantem seděl Lukáš. Jeho syn Lukáš! „Proboha!“ zařval, zatímco se zapřel do volantu a čekal náraz.

„Hej! Máš naloženo! Odjezd!“ hulákal na něj vedoucí nakládky pod zavřeným okénkem na řidičově straně. Jak stál u vysoké kabiny, nebylo ho vidět, zato slyšet ho museli i chlapi na opačném konci řady kamionů umně nacouvaných k rampám haly.

Otevřel oči a okamžitě pocítil, jak je zpocený. Polévalo ho příšerné horko. Zrychleně dýchal, ve spáncích mu tepalo. Podíval se na digitální hodiny nad čelním sklem – promítacím plátnem skýtajícím pohled na záběry, které se už nikdy nezopakují. Sotva se vzpamatoval, posadil se a z lehátka sklouzl mezi sedadla.

Pootevřel dveře a převzal dokumentaci k převáženému nákladu.

„Dneska vezeš dvacet osm palet,“ shrnul vedoucí nakládky. „Jeď už. Další auto čeká.“

Chvilku jen tak seděl a civěl do prázdna. Dlouho neusnul tak tvrdě jako dnes.

Ona mi fakt nedá pokoj, pomyslel si o bývalé manželce. Ani po třiceti letech neměl klid. Podobné noční můry se mu nezdávaly často, zato však stály za to, když se zničehonic objevily.

Milena byla jeho první – první opravdová láska, první milostná zkušenost, první manželka… snad ve všem pro něj byla první. Zároveň byla i jeho první cennou životní lekcí, kterou nikdy nehodlal zopakovat. A taky nezopakoval. Navázal několik nezávazných známostí, na ženy jako takové nezanevřel. Nikdy ale neudělal tu stejnou chybu jako s Milenou – žádné se nezeptal, jestli si ho vezme, přestože na některých bylo vidět, že na to čekají. Čekaly marně.

„Tak co je?!“ okřikl Jindru vedoucí nakládky, když netrpělivě čekal na jeho odjezd. „Nezdržuj!“

To říká ten pravý, pomyslel si, když si uvědomil, že oproti předpokládanému času odjíždí o necelou hodinu později. Do patnácti minut by nebyl problém, ale větší zpoždění nesetřese. To věděl bezpečně.

S dozvuky noční můry před očima přijížděl ke křižovatce, na níž mělo dojít k oné fatální nehodě. Nespouštěl oči ze semaforu a čekal, kdy zelená přeskočí na oranžovou. Nestalo se tak a Jindrův tahač křižovatkou plynule projel, aby mohl pokračovat v další cestě.

Přesto Jindru při tom pomyšlení zamrazilo. *Kde je mu vlastně konec?* napadlo ho. Uvědomil si, že o synovi nemá žádné informace dobré… čtyři roky! Teď by mělo klukovi táhnout na čtyřicet. *Takže žádný kluk,* říkal si, *dávno pořádný chlap, se vším všudy – rodinou na krku a hypotékou na hřbetě.*

Jestli dobře počítal, starší vnuk chodil na střední a měl by maturovat. Mladší vnučka odmalička básnila o tom, že bude veterinářkou, protože miluje zvířátka. *Proč ne,* říkával děvčeti Jindra v dobách, kdy se ještě stýkali, *hlavně dělej, co tě baví.* Věděl, co říká. Mimo jiné dívence kladl na srdce, aby se neunáhlila a vdala se, až když si bude opravdu jistá – nejen svým vyvoleným, ale celým budoucím životem. *Ať nedopadneš jako já,* dodával posmutněle.

Manželčina ztráta ho pořád mrzela. Ani třicet let nestačilo, aby bolest odezněla. A byl si jistý, že nebude stačit ani dalších třicet let. Tuhle bolest si s sebou odnese do hrobu. Na jednu stranu se těšil, až ten okamžik přijde, protože pak už mu bude všechno jedno.

Snad.

Letní slunce pomalu klesalo k západní straně obzoru. Jindra střelil očima po hodinách. *Za hodinu už bude tma,* pomyslel si, vzdychl a v rytmu houpání sedadla pokýval hlavou.

V dálce u krajnice uviděl postavu. Mávala na něj vystrčenou rukou se zvednutým palcem. Jako by mu ukazovala, že je jednička. Musel se zasmát vlastní úvaze.

Holka byla pěkná, mladá, slušně oblečená, hezky se usmívala, ale…

Pokračoval dál. Ani nezpomalil. Prostě kolem ní projel, až velká kola rozvířila prach a ona si musela zakrýt obličej, aby vůbec mohla dýchat. Běžnou šlapku by ignoroval, tahle ale jako *sociální pracovnice* nevypadala. Přesto ani nepřibrzdil.

„Debile!" hulákala za vzdalujícím se kamionem, ale Jindra neměl nejmenší šanci její pochvalu zaslechnout.

Na rádiu zvýšil hlasitost a společně s kapelou Sepultura si notoval refrén písně *Roots Bloody Roots*.

Čím dál od stopařky byl, tím víc myslel na to, že ji přece jen mohl vzít. Nemuseli si povídat. Z mnoha vlastních zkušeností ale věděl, že stopařky obvykle bývají upovídané. Hodně upovídané. A on zrovna dnes neměl na povídání náladu. Dokonce se mu s jinou stopařkou nechtělo ani lehnout na kus řeči. Bylo to s ním opravdu vážné.

„Třeba příště," pravil při hudebním intermezzu.

Do cíle přijel o čtyřicet minut později.

„Kde jsi?! Co ti tak trvalo?!" spustil skladník, sotva Jindra vylezl z kabiny. S dokumentací k dovezenému nákladu měl namířeno do příslušné kanceláře.

„To si vyřiď s těma pičusama, co mě nakládali," odbyl skladníka, jenž mu ukázal, že je fakt velká jednička – stejně jako Kalousek Rathovi.

Skladník se nafoukl, sevřel pěsti a na trojici kolegů pokuřujících na rampě křikl, aby típli ta smradlavá cigára a začali konečně makat.

Při zpáteční cestě s prázdným kamionem Jindra pozorně sledoval krajnici v protisměru. Silnice mizela v neprostupné tmě. Dívka už nečekala. Evidentně se jí někomu zželelo.

Ještě že tak, říkal si Jindra. Kdyby tam pořád stála, nejspíš by jí nabídl svezení, ačkoliv jel opačným směrem. Napadlo ho, jestli by poznala, že je to ten kamion, co kolem prosvištěl, až se za ním prášilo. Jestli by mu spílala, že ji nevzal, když si ho stopovala. Zda by se pídila po tom, proč ji nakonec vzal. Nerýpla by si, že se v něm hnulo svědomí?

V tuhle chvíli se v něm svědomí nehnulo. Proč by taky mělo. Nicméně následující vývoj měl všechno obrátit vzhůru nohama. Dokonce i na výčitky mělo dojít…

Další cesty Jindrovi ubíhaly podobně jako čas na nich strávený. S jedním výrazným rozdílem – zdravotně na tom byl čím dál hůř.

Jako každý den i tentokrát se situace opakovala. Z logistického centra vyrazil kamion s pouhým desetiminutovým zpožděním. Vedoucí nakládky se Jindrovi dokonce omlouval za zdržení. Tenhle vedoucí vydržel ve funkci nejdéle ze všech. Jeho předchůdci měli různou životnost – od tří měsíců do dvou let. Tento řídil nakládku třetím rokem a nepůsobil dojmem, že by měl v plánu odejít. Jen kdyby nebyl tak náladový. Včera div nevyvezl Jindrův tahač z areálu osobně, hlavně aby už byl pryč, a dneska by mu snad na cestu klidně věnoval pár buchet – těch k snědku, samozřejmě.

Dnešek stál vůbec za to. Od rána byl už osmkrát na malé. Běžně chodíval za celý den tak pětkrát. Do večera stále zbývalo poměrně dost času a močák ho zase začínal tlačit. A tentokrát se neozýval pouze močový měchýř. Asi aby v tom nebyl pořád sám, podpořil ho i konečník.

„Tak je toto normální?“ zeptal se sebe sama. Nikdo další, kdo by mu odpověděl, v kabině nebyl.

Bezmocně vzdychl a kolena přitiskl těsněji k sobě. Pokud vydrží ještě osm kilometrů, bude si moci odskočit. Aby toho nebylo málo, vyschlo mu v ústech. Nepomohlo ani všemožné kmitání jazykem. Slinné žlázy jako by si daly šlofíka. Zkoušel si olizovat rty,

ale nasucho to bylo k ničemu. Více se Jindrův jazyk ke rtům lepil, než aby je zvlhčoval. Takže si nepůjde jen odskočit, ale mimo to si z chlaďáku vezme studenou minerálku.

Ale zase když nebudu pít, nebude se mi chtít tolik chcát, přemítal. Jenže pít přece musel – ať už kvůli ledvinám, nebo aby osvěžil tělo i mysl.

Sjel ze silnice k malé čerpací stanici. Tahač nechal stát napříč několika parkovacími stáními pro osobní auta. Na hledání vhodného místa neměl čas ani náladu. Při sestupování z kabiny se vyděsil. Poprvé v životě ho rozbolela kolena. Naplno pocítil, že už opravdu není nejmladší. Z vyprávění nejen stejně starých, ale i mladších kolegů věděl, že kolena nepřestanou bolet, jakmile jednou začnou. Odpajdal k toaletám a zmizel za dveřmi nejbližší kabinky. Mísou mocně zarezonovala Jindrova úleva. Sám ji cítil, ostatní slyšeli. Z vedlejší kabinky se ozvalo obdivné zabručení.

„Nějaký problém?“ zamručel Jindra.

„Ne, ne,“ odpověděl mladý hlas. „Ale jako hustý. To muselo být taktak!“

„No… jo,“ odpověděl Jindra neochotně. Netušil, kdo má tu drzost komentovat jeho sraní, nicméně rád by mu vysvětlil, že jsou věci, které se prostě nesluší dělat. Na míse strávil dobrých deset minut. Po celou dobu čekal, až osoba ze sousední kabinky odejde. Nechtěl, aby si ke všem těm zvukům doprovázeným silným smradem kdokoliv přiřadil zrovna jeho obličej, ale asi by čekal bůhvíjak dlouho. Sousední vykonavatel potřeby se stále neměl k odchodu.

Během čekání si natrhal toaleťák. S hlavou v dlaních pak ze sebe vytlačil poslední zbytky.

Když bylo po všem, vyšel z kabinky. Pečlivě si umyl ruce a studenou vodou opláchl obličej. Neskutečně se mu ulevilo.

V momentě, kdy se otočil k odchodu, vedlejší kabinka se otevřela. Jindra zkoprněl. Hlas mu od začátku připadal povědomý, ale ani za nic by ho nenapadlo, že se potkají zrovna tady.

„Jé, čau! Kdybych věděl, že jsi to ty, tak snad radši držím hubu!“

„Hm,“ Jindra lhostejně trhl rameny a mladého muže sjel pohledem.

Tomáš se ve spediční firmě, pro niž Jindra jezdil, doslova mihnul. Neohřál se u nich ani měsíc. Jindra ho dostal na starost v rámci zaučení, ale po třech dnech požádal šéfa o nováčkovo přeřazení pod někoho jiného. Prostě to s ním nedával. Nejenže v jednom kuse kecal totální kraviny, které Jindru absolutně nezajímaly, navíc byl hrozně nepozorný, v provozu se choval neskutečně bezohledně a daleko víc ho zajímaly šlapky postávající na odpočívkách, než aby přijel do cíle včas.

„Však jim to nikam neuteče!“ tvrdíval.

„Zboží sice nikam neuteče, ale ty prachy, co za to máš dostat, ty ti utéct můžou,“ řekl mu tehdy Jindra na rozloučenou.

„Jak se vede?“ pokoušel se Tomáš konverzovat.

„Furt stejně,“ řekl do dveří, aniž by se k Tomášovi otočil. Opravdu netoužil znova se s ním vidět.

Vyšel ven a pokračoval do samoobslužné prodejny. Z chladničky vzal dvě jemně perlivé minerálky, na keramickou misku hodil čtyři dvacetikoruny a prohlásil, že je to dobrý. Se studenými PETkami si to šinul k tahači. Pohledem se snažil vyhnout straně s toaletami.

Hlavně žádný oční kontakt, připomínal si.

Tomáše nikde neslyšel. Dobré znamení. Otevřel kabinu a vyškrábal se nahoru. Málem spadl, jak se lekl.

„Co tu děláš?!“

„Nebylo zamčeno, tak jsem si řekl, že tě překvapím,“ odpověděl Tomáš poťouchle. „To čumíš, co?“

„To teda… potřebuješ něco?“

„Ale no tak, Pepo! Nedělej ofuky! Já vím, že mě rád vidíš. To neskryješ!“

„Nejsem Pepa,“ odtušil Jindra.

Tomáš se zarazil.

„Jé, aha! Fakt ne? Myslel jsem…“

„Tak radši nemysli…“

„Hm… pořád stejný morous. Co jsem ti udělal, že jsi na mě takový?“

Jindra neodpověděl. Ne že by měl problém být k tazateli upřímný. Naopak – takovýmhle rád vmetl přímo do tváře, co si o nich myslí. Upřímnost ale současná společnost považovala spíše za sprosté slovo či drzost než přednost. Tomáš mu za jakoukoliv odpověď jednoduše nestál. Tečka.

„Furt jezdíš tu samou trasu?“

„Proč?“

„Já jenom, že minulý týden se ztratila holka, co stála u cesty v místě, kudy jezdíš.“

Tomášovi se podařila vskutku nevídaná věc. Přece jenom Jindru přiměl k reakci.

„Holka?“

„No! Mladá, pěkná… hele,“ vytáhl z kapsy zmačkaný papír. Otrhané rohy znamenaly, že někde visel přilepený a Tomáš ho strhl.

„To je ona?“ nechtělo se Jindrovi věřit. Usmívala se na něj úplně stejně jako tehdy. Aniž chápal proč, z nějakého důvodu mu utkvěla v paměti. Stejně jako tehdy ji i teď, byť ve vzpomínkách, viděl stát u krajnice a mávat na něj vztyčeným palcem.

„To je ona.“

„A co já s tím?“

„Nic… vůbec nic,“ odpověděl Tomáš tak nedůvěryhodně, jak jen je to možné. Úsměv mladého muže odhalil křivé, žluté, místy i zkažené zuby. „Nezahlídl jsi ji?“

Tohle setkání nemůže být náhoda, uvědomil si Jindra.

„Musím jet. Padej,“ překvapil Tomáše svou reakcí.

„Hm… tak nic. Ale kdyby sis třeba vzpomněl…,“ pravil Tomáš, otevřel a jal se sestoupit. „Je tam číslo, na které mají lidi volat!“ dodal a zabouchl.

Jindra nastartoval, a zatímco nechal rozběhnout motor, vzal zmačkaný papír pohozený na vedlejším sedadle.

Otevřel minerálku a lačně upil. Na jeden zátah zvládl více než polovinu objemu. Osvěžil si mysl. Vzpomínky na minulý týden ožily. Najednou získaly jasnější kontury. Znovu si vybavil stopařku, již nevzal. Na zmačkané černobílé fotografii byla stejně hezká jako ve skutečnosti.

„Do prdele…," ujelo mu, když si uvědomil, že jí mohl zachránit život. Stačilo tak málo!

Neztrácel naději, že se třeba jenom někde zapomněla. Náhodou mohla natrefit na někoho, s kým se znala. Bývalou lásku nebo spolužáka. Nechápal, proč lidi mají tendence hned malovat čerta na zeď. Spousta podobných případů došla k překvapivému rozuzlení, pro většinu existovalo uspokojivé – a mnohdy potěšující – vysvětlení… jen výjimečně končily tragicky.

Byla moc mladá a moc hezká na to, aby ji potkalo něco strašného.

Nebo ji něco strašného potkalo právě proto?

Po skončení vykládky využil Jindra zpáteční cesty k rozhození sítí. Když bude mít štěstí, mohlo by se mu podařit něco zjistit. Jestli ten blbec nelhal, byl mezi posledními, kdo holku z letáčku viděl krátce před jejím zmizením.

Kamion zaparkoval na velké odstavné ploše vedle motorestu *Orlí hnízdo*. Majitelé pojmenovali svůj podnik po vzoru velmi známého resortu. Kauza dlouho otřásala veřejným prostorem, ale výsledek se zdál být stále v nedohlednu. Zatímco kamioňáci neměli oligarchu a celou kauzu Čapí hnízdo příliš v lásce, *Orlí hnízdo* manželů Kodrlových se naopak stalo jejich druhým domovem. Řada z nich se zde zastavovala pokaždé, když měli cestu kolem. Někteří byli takoví srdcaři, že sem zavítali, ačkoliv jejich trasa vedla úplně jinudy.

Orlí hnízdo se nacházelo jen několik kilometrů od místa, kde dívka stopovala. Jak by bylo bezva, kdyby ji tam někdo zahlédl –

živou a zdravou! Jindra prošel kolem několika zaparkovaných motorek, snad harleyů a chopperů. Výstavní, naleštěné kousky. *Ty musely stát ranec,* říkal si, zatímco je obcházel uctivým obloukem.

V motorestu bylo živo od rána do večera. Dveře se zde netrhly. Dvojici výčepních za monumentálním barem doplňovaly čtyři servírky – snad záměrně měla každá jinou barvu vlasů. Mezi velkými stoly ladně proplouvaly malá zrzka, velmi vysoká černovláska a někde mezi se pohybovaly průměrně vysoká bruneta a blondýna. Celý motorest voněl grilovanou zeleninou, masem, vařenými bramborami, guláškem, zelím… prostě vším, co mají pořádní chlapi rádi. Z jukeboxu hrála kytarová hudba, ponejvíce rock a metal, ale výjimkou nebylo ani blues nebo country.

„Co to bude?“ zajímalo usměvavou brunetku, když přišla obsloužit nového zákazníka.

„Birell,“ odpověděl Jindra a rozpažené ruce položil na opěradlo masivní lavice. Zaklonil hlavu a opatrnými cviky si srovnal krční páteř. Mezi obratli několikrát luplo. Přes hluk nebylo nic slyšet, ale Jindra to cítil. Lupání za krkem mu připadalo příjemné a znepokojivé zároveň.

Rozhlížel se po lokále a snažil se najít jakoukoli povědomou tvář. Pokud možno kolegu z trasy vedoucí místem, kde stopovala údajně zmizelá dívka. Tomáš byl sice kretén, ale Jindra doufal, že tohle by si nevymyslel. Jak by taky mohl vědět, že zrovna tuhle holku Jindra míjel? Musel by sedět v kabině s ním, což naštěstí nehrozilo. Ani teď, ani jindy.

V protějším koutě seděla čtveřice motorkářů – tři muži a jedna žena. Poznal je nejen pro specifickou vizáž, ale i díky zdobeným přilbám položeným na stole či vedle nich na lavici. Velmi živě diskutovali. Seděl příliš daleko, aby rozuměl, o čem spolu debatují.

Notoricky známý, zkreslený riff elektrické kytary odstartoval *Whisky in the Jar.* Píseň původně nazpíval Phil Lynott, frontman skupiny Thin Lizzy, ale Metallica v čele s Jamesem Hetfieldem při-

šla s perfektní hard rockovou úpravou v modernějším hávu. Nesmrtelná pecka, pomyslel si Jindra za spokojeného pokyvování hlavou. Tuhle muziku mohl. Ani mu nevadilo, že není tam, kde je hrobové ticho. Dokonce mu nevadilo ani to, že má kolem sebe tolik lidí. Na první pohled bylo zřejmé, že jsou všichni podobné krevní skupiny. Nicméně nové kamarády sem přesto hledat nepřišel.

„Tak, tady to je," pověděla servírka se stále stejným milým úsměvem, jenž ji zjevně nehodlal jen tak opustit. „Něco k jídlu si dáte?"

„Ne, díky."

„Škoda," špitla, přičemž jí poskočilo obočí, a zase odešla.

Jindra zrovna upíjel nealkoholické pivo, když ho oslovil jakýsi muž. Tipoval mu něco kolem padesátky, a zatímco si ho prohlížel, říkal si, jestli mu kdysi rodiče náhodou nezapomněli říct, že má někde bráchu. Jindrův táta totiž nenechal žádnou sukni na pokoji. Matka mu to k překvapení všech včetně Jindry tolerovala.

„Máš tu volno?"

„Jo," přikývl Jindra a poposedl si, aby udělal místo.

„Dík! Birell?" zeptal se, zatímco očima ukazoval na půllitr v Jindrově ruce.

„Jo, jo…"

„Hm, co taky jinýho, co?"

„No…"

„Seš tu novej? Poprvý?"

„Proč?"

„Že sem tě tu eště neviděl."

„Měl jsem cestu kolem, jo."

„Ta červená scania s ostravskejma značkama vzadu na parkovišti je tvoje?"

„Jo."

„A?"

„Co – a?"

„Spokojenej?“

„Celkem jo,“ odpověděl Jindra neurčitě. „Proč?“

„Jenom tak. V dohledný době plánuju koupit do firmy nový auto, tak zjišťuju, s čim je kdo jak spokojenej. U mě teda zatim vede DAF, ale co neni… žejo,“ pravil chlápek bodře. „Já sem ňákej Bob,“ představil se a podal Jindrovi ruku.

„Jindra,“ řekl a potřásli si pravačkou. Bobův stisk Jindru zabolel, až nevydržel a vytřeštil oči.

„Co to bylo?! Tomu říkáš pořádnej stisk?“ zahromoval Bob, načež se sípavě rozesmál. „Kolik ti je, co? Mně padesát štyry.“

„Bude mi šedesát…“

„Už? Teda! Vůbec na to nevypadáš! Fakt!“

Jindra nevěděl, jestli ho Bobova žoviálnost víc sere, nebo těší. Poslední roky dělal všechno pro to, aby v lidech nebudil mylný dojem, že je komunikativní a chce si s nimi povídat. Není a nechce.

„Blaženko, zlatíčko, přihraj nám dva fernety!“ zavolal Bob na malou zrzku. „Dáme si, na to naše nový kamarádství. Co říkáš?“

„Fernet? Vážně?“ kroutil Jindra hlavou. „Ty neřídíš?“

„Řídim. Todle všecko tady řídim,“ rukama zahrnul celý vnitřní prostor a znovu se sípavě rozesmál.

„Pěkné to tu máš,“ zamumlal Jindra, ale nemyslel si, že mu Bob věří. Pochvalu schválně podal tak, aby působila neupřímně.

„Dík, hele! Co mě to taky stálo nervů a peněz!“

„Je mi to jasné…“

„Co je? Je ti něco? Nechce se ti mluvit?“ neustále dorážel Bob.

Jindra upíral zrak ke sklenici se zbytkem nealko piva. Neodpověděl.

Blaženka přinesla dva fernety a Bobovi velké pivo.

„Tady Jirkovi ještě jednoho birella, zlatíčko,“ rozhodl za Jindru, jenž neměl sílu ani náladu všetečného provozního opravit. „Co je? Ulítly ti snad včely? Ženská ti zahejbá? Nebo tě snad rovnou kopla

do prdele? Z toho si nic nedělej! Todle tady potkalo skoro každýho!“ chrlil na Jindru hromadu slov zakončenou nečekanou herdou do zad.

Jindra nadskočil, jelikož úder nečekal. Stále mlčel.

„Hele, něco tě sere,“ nenechal se Bob odbýt. „Vidim to na tobě. Tak vo co de?“

„S dovolením,“ řekl Jindra a vstal.

Bob mu uhnul a neodpustil si další komentář.

„Prostata? Jo, ta umí bejt pěkná svině!“

Zase se na celé kolo rozesmál.

Jindra doufal, že až se vrátí zpátky, bude Bob pryč. Stoupl si k nejvzdálenějšímu pisoáru, a když byl hotov, vytáhl z kapsy složený leták. Oškubal ho tak, aby zůstala jenom fotka. Doprovodný text roztrhal na co nejmenší kousky a spláchl je do záchodu. Šlo mu o tu holku a o to, co by kdo mohl vědět. Kdyby si každý všechno přečetl na letáčku, nemohl by mít Jindra jistotu, že dotyční mluví pravdu. Pouze kousek s telefonním číslem pro jistotu zastrčil do peněženky, ať může zkontaktovat dívčinu rodinu.

Jakmile si umyl ruce, vrátil se ke stolu, kde na něj čekal nový birell, fernet a… Bob.

„Občas mi to taky trvá,“ neustával Bob v monologu, sotva zmerčil vracejícího se Jindru. „Tak prosim, neupejpej se!“ pobízel Jindru k vypití ferneta.

„Vždyť řídím!“

„Já vim! Ale todle je *jinej* fernet. Můj! Nealko. Tady je řidič skoro každej, kdo sem příde, tak je snad jasný, že to musí bejt nealko, ne?“

Jindra pochopil a nenechal se dál pobízet. Pozvedl velkou štamprli a přivoněl. Musel uznat, že nápoj vůní připomíná fernet, přestože ho naposledy pil před spoustou let. Navíc jediného panáčka, na přípitek, aby neurazil.

„Tak co?“ vyzvídal Bob. „Dobrý, ne?“

„Jo," štěkl Jindra.

„Cože? Fakt jenom ‚jo'?"

„Hm… co chceš slyšet víc?"

„Já nevim! Klidně si něco vymysli! Lidi se třeba hodně ptaj, z čeho to je a jak to, že je to tak dobrý, když v tom neni ani kapka lihu…," vykládal Bob s neskrývanou hrdostí.

„Z čeho to je?" zeptal se Jindra, přesně jak si Bob přál. Tedy… *skoro* přesně, jak si přál.

„Já nehraju!" Bob odmítavě vrtěl hlavou. „Proč se ptáš, když tě to nezajímá?"

„Chtěl jsi to."

„Víš co? Radši se neptej."

Jindra civěl na prázdnou štamprli, s níž si pohrával. Rozhodl se zkusit štěstí a využít situace. Skutečně upřímnou otázku by na Boba asi přece jen měl.

„Ale jedna věc by mě vlastně zajímala. Vážně!"

„Jo, jasně."

„No ne, opravdu!"

„Jaká věc?"

„Tahle," řekl Jindra a položil před Boba zmačkanou černobílou fotku na běžném kancelářském papíře. „Neviděls ji?"

Bob si fotku pozorně prohlížel. Špulil rty, mlel bradou, mhouřil oči…

„Kdy sem ji měl vidět?"

„Nevím. Teď někdy," nekonkretizoval Jindra.

„Seš snad policajt?"

„Ne, nejsem. Vždyť jsi viděl, v čem jsem přijel. Vypadá snad takhle policajt?" rozhodil Jindra rukama. „Pokud jo, tak jsme na tom ještě hůř, než by si kdo mohl myslet."

Doufal, že po nezdařeném úvodu zvládne udržet Bobův zájem. Nikdo další v *Orlím hnízdě* by nemusel být výřečný tolik jako on.

„Hm… máš recht. Ani policajti nevypadaj tak debilně."

Tentokrát se Jindrovi nepodařilo rozklíčovat, zda svou průpovídku myslel Bob vážně, nebo opět žertoval.

„Dělám si prdel! Cha chá!“ zahulákal a rozesmál se na celé kolo, čímž upoutal pozornost několika hostů. Více či méně udivené pohledy ignoroval.

„Tvoje holka?“

„Kdo?“

„Ona,“ ukázal na fotku.

„Tak viděl jsi ji, nebo ne?“

„Nevim,“ pokrčil Bob rameny. „Tady každej den projde tolik lidí, že neni v mejch silách si každýho zapamatovat.“

„Mohl bych se poptat třeba holek, co tu obsluhujou?“

„Poslu si,“ nebránil mu Bob. „Ale bacha, aby ti vod někoho nepřistála jedna po čuni nebo na solar. Chlapi si tady holky hlídaj a hýčkaj.“

Brzy Jindra pochopil, že ho Bob nevaroval jen tak pro nic za nic.

Trvalo dlouho, než Jindra zase osaměl. Bob vedle něj stále seděl a mlel a mlel a mlel… Majitele nevnímal ani na půl ucha. Možná tak na čtvrt, a i to mu připadalo moc. Vzpomínal na své začátky se starou sklápěčkou, přesun do mrazírenského vozu, chvíli pak brázdil republiku s kolotoči, až si nakonec založil vlastní živnost. Spedice vynášela, díky čemuž se s manželkou rozhodli pro koupi motorestu. Předchozím – psychicky i finančně vyčerpaným – majitelům vytrhli trn z paty a skomírající podnik znovu postavili na nohy. Nejenže zašlou slávu motorestu oživili, oni ji umocnili.

Motorkáři odešli. Stůl osiřel, ale ne nadlouho. Po chvíli jej obsadili noví hosté, pravděpodobně další kamioňáci. Vzhledem k obvyklému počtu tahačů a nákladáků na silnicích se permanentně narvanému motorestu nemohl nikdo divit.

Bylo už pozdě večer, ale tady tomu nic nenasvědčovalo. Ani Jindra – touto dobou se železnou pravidelností patřičně unavený –

neměl potřebu dát si šlofíka. Snad za to mohla atmosféra uvnitř podniku, snad ho hnala touha zjistit, co stálo za zmizením hledané dívky.

„Dáte si ještě něco?“ vyrušila ho Blaženka.

„Co? Ne. Teda jo! Pardon. É… můžu otázku?“

Blaženka se nervózně ohlédla. Jindra sledoval, kam se zrzka dívá, a když uviděl statného hromotluka u stolu pod barem, polkl. Jejich pohledy se na okamžik střetly. Hora svalů s pečlivě vyholeným ostrůvkem na hlavě odsunula sklenici a s neskrývaným zájmem čekala, co bude následovat.

„Hledám jednu holku,“ pospíšil si s vysvětlením, aby zbytečně nedráždil. „Neviděla jste ji tu náhodou?“ zeptal se a podal Blažence zmačkaný kus papíru.

„Byli se tu na ni ptát i jiní,“ odpověděla a papír Jindrovi vrátila.

„To chápu, hledají ji. Tak viděla jste ji?“

Blaženka omluvně sevřela rty a zakroutila hlavou.

„Škoda… ani žádná z vašich kolegyň?“

„Co vím, tak ne.“

„Ale bavily jste se o tom, třeba u cigárka, ne?“

„Jasan! To víte, že jo. Ale neviděly jsme ji. Ani jedna.“

„Hm, škoda,“ Jindra posmutněl a hromotluk vstal. Upravil si límec těsné polokošile obepínající jeho svalnaté tělo a vykročil ke stolu, u nějž Jindra seděl.

„Ňákej problém?“

„Ne, ne,“ ubezpečoval ho Jindra.

„To je dobrý,“ špitla Blaženka a položila drobnou ručku na mužův pravý buchar. „Nech to být.“ Pak odešla obsloužit další hosty.

Velký muž se ale s ujištěním nespokojil. Chtěl se přesvědčit sám.

„Cos jí chtěl?“

„Nic, kvůli čemu bych měl od někoho dostat na budku,“ krčil Jindra rameny.

Blaženčin ochránce se zamračil. Prasečími očky ho upřeně pozoroval.

„Vo tom ty nerozhoduješ."

Zhluboka se nadechl a nahrbil. Bradu přitiskl k široké hrudi. Obě ruce zaťal v pěst.

„Klid, klid! Fakt o nic nešlo! Jenom někoho hledám, tak jsem se ptal, jestli ji neviděla."

„Tobě to ňák moc mluví…," řekl bouchač a napřáhl se k úderu.

Celý motorest jako na povel ztichl. Všichni čekali, co bude následovat.

„Abych radši šel," navrhl Jindra a posunul se k okraji lavice.

Ranař udeřil pěstí do stolu tak silně, až prázdná sklenice nadskočila a převrátila se na stranu. Kutálela se k okraji stolu. Jindra se za ní otočil a natáhl. Chtěl ji zachytit, ale nestihl to. Těsně minula konečky jeho prstů, a jako by se mu kus nádobí vysmíval, ladně se přehoupl přes okraj a volným pádem letěl k zemi. Zavřel oči a čekal, až motorestem zazní tříštivý zvuk rozbíjeného skla.

„Vidíš, co děláš?!" okřikla Jindru česká obdoba Mikea Tysona.

Jindra zmateně zamžikal.

„Já? Vždyť jsem nic neudělal!"

„Kdybys nedělal vlny, tak se to nestane!"

„Ale…"

„Co se tady děje?!" zjišťoval Bob. „Kamile, sakra, to si fakt nemůžeš dát pokoj?! Nech toho chudáka na pokoji! Padej!"

Hromotluk věnoval Jindrovi poslední vražedný pohled, pomalu se otočil a vrátil se ke stolu.

„Seš v poho?"

„Jo, díky."

„Sem tě varoval, ale nedal sis říct," připomínal mu Bob.

„Promiň. Asi abych raději šel."

„Jo, to bude nejlepší."

Jindra odešel, aniž se s novým kamarádem rozloučil. Třeba příště.

*

Jindrovi chvilku trvalo, než nepříjemný zážitek rozdýchal. Dokola chodil po parkovišti a třídil si myšlenky.

„Si v pohodě?“ oslovil ho kolega opřený o předek MANu. S rukou v kapse a nohou přes nohu kouřil cigaretu, snad po vzoru amerických kovbojů. Na sobě měl károvanou flanelovou košili s dlouhými rukávy vykasanými pod lokty a ošoupané naškrobené džíny. Chyběly mu snad už jen klobouk a westernové boty.

„Jo,“ odsekl Jindra a věnoval kamioňákovi krátký, prázdný pohled.

„Fakt? Nepotřebuješ pomoct?“

„Ne, ne, dobrý.“

Kdyby nebyl myšlenkami úplně mimo, možná by ho potěšilo vědomí, že stále existují lidé, jimž nejsou druzí lhostejní.

Poloviční kovboj se odlepil od masky tahače a pomalu Jindru následoval. Nemohl si pomoct –postarší muž působil zmateně. Jednou se nachomýtl u kolegovy mozkové mrtvice. Nepodařilo se ho zachránit. Od toho okamžiku bystřil pokaždé, když něco neštymovalo. Jako třeba nyní.

„Fakt jsi v pohodě?“

„Jo, sakra!“ obořil se na muže Jindra. „Proč se nemůžou všichni starat o sebe, do prdele?!“

Zlobil se na sebe. Štvalo ho, že navzdory takové spoustě času strávené v *Orlím hnízdě* nezjistil nic kloudného. Naopak málem dostal po čuni. Pomalu se smiřoval s vědomím, že neodejde bez újmy. Avšak samozvaný kámoš *fernetový Bob*, jak si ho Jindra pro sebe pojmenoval, překvapivě zasáhl a nedovolil, aby se mu něco stalo. Anebo prostě jenom nestál o zbytečné problémy. Kdo ví.

Slyšel za sebou kroky. Pravidelné jako ty jeho. Jen s tím rozdílem, že cizí slyšel přesně mezi vlastními. Jako by pronásledovatel chtěl, aby o něm věděl.

Zůstal stát. Prudce se otočil. Tvářil se jako bůh pomsty.

„Co je?! To nemáš nic jiného na práci?!“

„Klid! Klídek,“ mírnil ho muž. „Nevypadáš úplně oukej…“

„Ještě aby jo…,“ zabručel Jindra.

„O co de? Problémy?“

Jindra vzdychl. Pochyboval, že má smysl ptát se zrovna tohohle týpka. Nepochodil u těch před ním, proč by tomu mělo být jinak zrovna teď? Na druhou stranu – když má takovou péči o něj, možná má podobnou péči o každého, kdo mu vstoupí do cesty.

Opět vytáhl zmačkanou fotku a opět ji ukázal. Kovboj uznale zabručel.

„Hmm, pěkná! Je mi nějaká povědomá…“

V Jindrovi hrklo.

„Viděl jsi ji?“ náhle ožil a jako zázrakem změnil tón.

„Jak říkám – je mi nějaká povědomá…“

„Kdy jsi ji viděl?“

„Pfff…,“ vydechl, a zatímco krčil rameny, rozhodil rukama. „Fakt nevim…“

Jindra bezradně sklonil hlavu a vzdychl. *Do prdele!* zaklel v duchu. Říkal si, jestli by nebylo rozumnější toho nechat. Komu tím prospěje? O co mu vlastně jde? Čeho tím hodlá docílit? Akorát se tím unavuje. Snaží se snad odčinit některý z dávných hříchů?

„Kde jsi ji viděl?“

Odpověď přišla v podobě dalšího pokrčení rameny.

„Mluvil jsi s ní?“

„To ne. To bych si pamatoval.“

Do prdele… blesklo Jindrovi hlavou. *Takže zase nic. Sakra!*

„Už vím!“ svitlo kovbojovi.

Jindra vyvalil oči a netrpělivě čekal, co z chlápka vypadne.

„Ukaž mi tu fotku.“

Jindra znovu zašmátral v kapse a podal muži zmuchlaný kus otrhaného papíru.

„Kdes to vzal?“

„Našel jsem to.“

„Kde?“

„Někde po cestě. Vlastně už ani nevím. Proč?“

„Jenom tak. Letáčky s touhle fotkou jsem viděl nedaleko odtud.“

Jindra natáhl ruku a prosebně se na kovboje zadíval. Fotku sice dostal zpátky, ale nevyhnul se dalšímu podezřívavému pohledu.

„O co ti jde?“

„Vlastně o nic…,“ hlesl Jindra a vykročil k odchodu.

„Počkej! Stůj!“

Jindra poslechl, zůstal stát. „Co je?“

„Ale nic,“ odtušil chlápek, z náprsní kapsy košile vytáhl krabičku cigaret a znovu si zapálil. Zatímco pozoroval vzdalující se Jindrova záda, nechápavě kroutil hlavou. „Magor…,“ řekl si pro sebe a vyfoukl první šluk.

Domů se Jindra vrátil krátce před půlnocí. Navzdory pokročilé hodině nepociťoval takovou únavu, aby potřeboval jít rovnou spát. Z ledničky si vytáhl plechovku piva a zasedl k počítači. Přítmí garsonky slabě prosvětlené zářivkou nad kuchyňskou linkou po chvíli ozářil zapnutý monitor. Z mnoha vlastních zkušeností věděl, jak oči neúměrným zářením obrazovky trpí. Protože nechtěl, aby ho bolely, sotva se pohroužil do práce, nastavil jas do nočního režimu. Nepochyboval, že takhle vydrží dlouho. Až do úplného vyčerpání.

Odchlípl na nýtku pacičku, jejíž protější konec prorazil vršek plechovky. V Jindrových rukách zasyčelo. Vzniklým otvorem vytekla troška bílé pěny. Usrkl, ať se při prvním loku nepocintá. Mohl pivo přelít do sklenice, ale nechtěl se zdržovat. Napil se rovnou z plechovky. Div mu nezamrzlo hrdlo, jak pivo studilo. Alespoň si tak dopřál potřebnou vzpruhu. První pokusy o získání informací ke zmizelé dívce dopadly katastrofálně. Rozhodl se proto zkusit štěstí na vševědoucím internetu. Snad bude úspěšnější.

Než naběhlo okno prohlížeče, znovu si položil otázku, proč mu tolik záleží zrovna na této neznámé dívce, o níž věděl jediné – jmenovala se Lenka. V čem je jiná než ostatní? Hnulo se v něm svědomí? Odmítal si připustit, že všechno mohlo být jinak, kdyby zastavil a dívku svezl. Pořád ho nahlodával bobřík pochybností. I kdyby ji svezl, mohl by si být jistý, že se jí nic nestane ani kdykoliv potom? Ovšemže nemohl. Klidně mohla zmizet pak.

Prosba na letáčku zněla velmi naléhavě. Někomu na dívce očividně záleželo. Chtěl ji najít. Chtěl mít jistotu, že je živá a zdravá. A nebyl jediný.

I Jindra chtěl mít jistotu. Přestože šlo o naprosto cizí osobu, nedokázal se zbavit neodbytné potřeby přijít jejímu zmizení na kloub.

Kdyby ji neviděl stát u krajnice a zkoušet štěstí u kohokoli, kdo zastaví a nabídne svezení, nejspíš by výzvě nevěnoval pozornost. Jenže takhle… z nějakého blíže nespecifikovaného důvodu mu utkvěla v paměti. Samotného jej udivovalo, že si na ni i po týdnu bez problémů vzpomněl. Běžně si lidi nepamatoval déle, než bylo nutné. A tyhle stopaře obvykle pouštěl z hlavy rovnou. Tak proč?

Kurzor ve vyhledávacím řádku blikal, jako by Jindru nenápadně popoháněl. Otálel – zatím nenapsal jediné písmenko, neboť přemýšlel, jak dotaz co nejpřesněji zformulovat.

Pátrání po dívce? Ne. Blbost. Takhle by mu to vyplivlo stovky článků, příspěvků a stránek, a přesto by mezi nimi nemusel najít, co hledá.

Zmizelá? Taky ne. Není to tak dávno, co někde zahlédl reklamní poutač na stejnojmennou knihu jakési spisovatelky. *Tyhle kraviny nečtu. Zbytečná ztráta času,* říkal si tehdy. Kdyby knihu přečetl, stopařčino zmizení by ho třeba tolik netankovalo. Možná by díky tomu lépe chápal některé souvislosti. Kdoví.

Třeba jela za klukem a neměla na cestu, tak si někoho stopla, napadlo ho. Ani tak ale nedokázal odolat sílícímu nutkání zjistit, co se s dívkou stalo.

Při dalším doušku piva zkusil zadat: *Zmizení stopařky na silnici I/77.*

Protože se v minulosti nezdržoval zastávkami v motorestech či na pumpách, nebylo-li to nezbytně nutné, netušil, že tato *jeho* zmizelá stopařka není jediná. Jak nebyl ze setkání s bývalým kolegou zprvu nadšený, teď ho vyloženě proklínal. Nebýt strženého letáčku, touhle dobou by už dávno spal. Namísto toho dřepěl u počítače a roloval webovými stránkami.

Články se Jindrovi nečetly vůbec hezky. Všechny měly několik společných prvků. Dohromady pojednávaly o čtyřech dívkách či mladých ženách. Jednotlivá zmizení od sebe odděloval přibližně jeden rok. Stalo se to vždy začátkem léta, před velkými prázdninami. Další, co měly všechny čtyři společné, bylo místo, kde je svědci viděli naposledy. Prakticky v témže úseku, jako viděl Jindra Lenku, rozdíl nanejvýš ve stovkách metrů, maximálně jednoho kilometru.

„No to mě poser," opřel se, jako by se snažil před špatnými zprávami utéct.

Mezi články na Jindru vykoukl příspěvek o československém filmu inspirovaném skutečnými událostmi. V roce 1979 jej natočil režisér Jindřich Polák pod názvem *Smrt stopařek*. Jindra doufal, že nyní žádnou stopařku smrt nepostihla. Kde by pak ale celou dobu byly? Vzápětí si vzpomněl na případy, kdy někdo mladou ženu unesl a uvěznil ji. Některé měly štěstí a podařilo se jim utéct, dovolat se pomoci, leč nezřídka zůstaly příšernými zážitky doživotně poznamenány.

Sice po dlouhé době, ale opět zalitoval, že nemá vlastní tiskárnu. Namísto pouhých několika kliknutí myší si musel k jednotlivým případům udělat poznámky.

Linda Kodešová, devatenáct let, studentka. Zmizela před třemi lety cestou na brigádu. Podle dostupných záznamů by mělo jít o nejstarší případ. Pozorně si prohlédl fotografii a pokoušel se najít jakýkoli podobný, nebo dokonce shodný rys, jenž by ji spojoval

s poslední zmizelou. K dívčinu hledání vyšly tři články, kde všichni shodně uváděli, že Linda obvykle cestovala autobusem a nechápou, proč stopovala, když ji od podobného chování celý život odrazovali.

Lucie Hovorná, jednadvacet let, zdravotní sestra. Naposledy viděna předloni v místech ne nepodobných těm, kde minulý týden stopovala Lenka. I Luciinu fotografii si Jindra prohlédl. Pořád mu nešlo do hlavy, co je spojuje. Znovu si pročetl výpisky. Lenka, Linda, Lucie…

Najednou mu to došlo. Křestní jména všech začínala souhláskou „L".

„Kravina," zabručel si pro sebe, dopil pivo, zmačkal plechovku a odhodil ji směrem ke koši. Netrefil. Prázdná plechovka dopadla na podlahu.

Opět se ozvaly močové cesty. Cestu na toaletu, postávání nad mísou i návrat využil k jedinému – přemýšlel.

Jestliže za zmizeními stál jeden a tentýž člověk, musel vědět, jak se unesené jmenují. Což by ale znamenalo jediné – znal je!

Než opět usedl ke stolu, zamířil k lednici pro další pivo. *Tato noc nebude krátká,* zazněl mu v hlavě úryvek písně Karla Kryla.

V nejmenším nepochyboval, že policie prověřuje všechny možnosti. Určitě se kriminalisté nejednou zabývali i touto variantou. Přemítal, jestli by nebylo rozumnější nechat celou záležitost plavat. Nejraději by se na tohle všechno vykašlal, ale nešlo to. Nemohl si pomoct.

Lída Pečinková, osmnáct let, studentka. Také tato dívka loni stopovala v tomtéž úseku a stejně jako obě předchozí zmizela bez jediné stopy.

Tohle prostě nemůže být náhoda, říkal si, zatímco usrkával z nového piva. Nevěřícně zakroutil hlavou.

Každý rok, začátkem léta… děvčata někdo nechával systematicky mizet.

Jenže kdo?
A proč?

Moc toho nenaspal. Mozek vyvíjel spoustu jiných činností, jenom ne takové, aby Jindrovi umožnil pořádně si odpočinout. Celou noc se převaloval. Před očima se mu zjevovaly internetové články a příspěvky s fotkami, informacemi a prosbami. Jeho myšlenky se neustále točily kolem Lindy, Lucie, Lenky a Lídy. Kdyby neignoroval vývěsky zoufale žádající o pomoc při pátrání, k poslednímu zmizení třeba nemuselo dojít. Určitě by dával větší pozor. Byl by obezřetnější a teď už nepochyboval, že by vzal každou stopařku, která by se s ním chtěla svézt.

Kdyby… na „kdyby" se v reálném životě nehraje. Buď to prostě uděláš, nebo ne. Kdyby všichni žili stále v onom „kdyby", pořád bychom přebývali v jeskyních nebo na stromech, mamuty lovili s pomocí primitivních nástrojů a místo ježdění auty chodili pěšky.

Venku se teprve rozednívalo, ale Jindra byl opět vzhůru. Nedokázal zamhouřit oko. Pořád uvažoval, v čem a kde udělal chybu. Ptal se nesprávných lidí? Vybral si nevhodné místo? Vždyť lépe zvolit nemohl – věčně narvaný motorest, kde se to řidiči jen hemžilo, dříve či později musel přinést kýžené výsledky!

Nevadí. Zavolal šéfovi, jehož evidentně vyrušil ze sladkého spánku, a omluvil se, že nepřijde. Minimálně dnes. Možná i v následujících dnech.

„Cože? Proč? Děje se něco?" ptal se šéfův rozespalý, nakřáplý hlas.

„Není mi dobře… asi z přepracování."

„Z přepracování?!" vybuchl šéf. „Ty a přepracovaný? Děláš si prdel? Vždyť jezdíš jednu z nejkratších tras!"

Pravda – jezdil jednu z nejkratších tras, ale denně ji otáčel dvakrát. Tam, zpátky a ještě jednou. V součtu tedy nenajezdil o nic méně než ostatní.

Jestli po něčem opravdu netoužil, pak po ranní hádce se šéfem. Hovor ukončil. Nechal šéfa v posteli nejen se ženou, ale i s vlastním vztekem. Ať si to užije. S oběma.

Pro začátek udělal pár protahovacích cviků. Klouby křupaly, kosti praskaly, hlava se točila, ale musel. Bez pořádné rozcvičky si připadal jako exhumovaná mrtvola. Bolel ho snad každý pohyb. Nevydržel pak ani dlouho sedět, což pro něj představovalo značný problém. Nejen v kamionu, ale i teď – doma u počítače. Dobrého sluhu – ale zlého pána – znovu nastartoval a pokračoval tam, kde v noci skončil.

Nevěřil vlastním očím, kolik stopařek se v posledních letech záhadně ztratilo. A nebyl to pouze případ krátkého úseku silnice I/77, ale celé republiky. Dopoledne strávil pečlivým zaznamenáváním všech takových událostí. Před polednem si mohl na chvíli oddechnout, neboť tehdy dokončil chronologické a místopisné seřazování lokací.

Tohle prostě není náhoda, byl si čím dál jistější. Fakta hovořila jasně.

Čtyři zmizelé v okolí silnice I/82. Každý rok v dubnu.

Tři zmizelé u silnice I/89. Pokaždé v září.

Čtyři zmizelé na silnici I/77. Každoročně v červnu.

Dvě zmizelé v Paběrkovech. Zde Jindru zarazilo, že obě zmizely současně. Nevylučoval však, že i tento případ souvisí se všemi předchozími. Obcí taktéž vedla silnice první třídy.

Natáhl se po mobilu.

„Tísňová linka policie, dobrý den," zaznělo ve sluchátku z úst operačního důstojníka.

„Dobrý den. Tady Hojer, Jindřich."

„Jak vám můžeme pomoci, pane Hojere?" otázal se operační po chvíli ticha.

„Minulý týden zmizela u sedmdesát sedmičky mladá holka…"

„Ano, o tom víme. Máte k ní nějaké informace? Viděl jste ji? Nebo víte, kde se momentálně nachází?"

Ve sluchátku zarachotilo. Jindra nepochyboval, že si operační poposedl. Představa, že tento hovor bude oproti ostatním úplně jiný, nejspíš zapříčinila policistovo přepnutí z režimu *do konce šichty už to nějak doklepu* na mód *maximální pohotovost*. Možná rukou pokynul kolegům, aby zbystřili společně s ním.

„Ne, ne, nevím," zavčasu uťal případný příval dalších otázek. „Nedalo mi to a trošku jsem zapátral."

Operační se v otočném křesle otráveně svezl níž. Když zrovna nevolá pomatený ezoterik, zastoupí ho samozvaný soukromý detektiv. Jeden lepší než druhý.

Nadechl se. Rychle v duchu napočítal do deseti, načež Jindru ubezpečil, že kolegové na případu intenzivně pracují a dělají vše pro to, aby dívku našli co nejdříve – živou a zdravou.

Jindra nečekal, že mu operační řekne něco bližšího. Zeptal se proto, jestli by ho nepřepojil na někoho kompetentního.

„Máte informace, které by mohly pomoct při pátrání?"

„Možná…"

„Jak – možná? Tak máte, nebo nemáte?"

„Já jsem kolem té holky minulý týden projížděl, když tam stopovala."

Operační snad ani nedýchal. Sluchátko ztichlo.

„To by znamenalo, že můžete být svědek…," uvažoval policista. „Můžete se stavit na nejbližší oddělení?"

„Eh… jako… hned?" nebyl si Jindra jistý, jestli rozuměl dobře.

„Pokud možno hned, ano," uslyšel k vlastní radosti a srdce se mu samým vzrušením rozbušilo jako už dlouho ne.

Ukončil hovor a oblékl se do toho nejlepšího, co v šatníku vyštrachal. Na policii to měl necelé dva kilometry.

Autobus jel za dlouho, a než by se dočkal, spočítal si, že pěšky bude v cíli rychleji.

Ani teď se nevyhnul nezbytné zastávce spojené s močovým měchýřem bijícím na poplach.

Neustále si sumíroval zjištěné informace a představoval si nejrůznější možnosti, jak se asi bude návštěva policie vyvíjet. Budou rádi? Nepošlou ho do prdele? Nenazvou ho bláznem?

Nevěděl.

Ani si nevzpomínal, kdy naposledy osobně navštívil policii. Celou dobu, během níž čekal na židli před kukaní dozorčího, až si pro něj někdo přijde, přemítal, jestli takovým tempem probíhá každé vyšetřování či pátrání.

Pak se není čemu divit, že se někdo ztratí a nikdo ho už nenajde, říkal si.

„Pan Hujer?!" zvolal policista, sotva za sebou zaklapl mohutnou mříž.

„To jsem já," řekl Jindra, uctivě se uklonil a opatrně upozornil, že se jmenuje Hojer.

„Jasně, promiňte. Celou cestu jsem si říkal, ať vám to příjmení nezmrvím, a vidíte. Stejně se mi to podařilo. Nezlobte se," pravil policista a nasměroval Jindru do prostoru za mříží, již opět otevřel.

Prošli temnou širokou chodbou. Schodištěm stoupali do patra.

„Prý máte nějaké informace k té pohřešované slečně," spustil příslušník, když stoupali po schodech k mezipatru.

Kráčeli pomalu, nespěchali. Ani jeden se nejspíš nechtěl zadýchat.

„Projížděl jsem kolem ní."

Policista zůstal stát. Otočil se k Jindrovi.

„Vy jste ji viděl?"

„Jo, viděl."

„Zastavil jste? Mluvil jste s ní? Nabídl jste jí svezení?"

Výslech evidentně začal již na schodišti. Policistův hlas se rozléhal i navazujícími chodbami.

„Ne…," připravil policistu o všechny naděje.

„Tak… co tady teda děláte?"

Jindra bezradně rozložil ruce. Sám teď vlastně nevěděl, co tady dělá. Co si od téhle návštěvy sliboval? Že mu budou padat k nohám? Pět na něj ódy? Blahořečit ho? Za co? Tůdle.

Mlčky dokráčeli do kanceláře, kde za druhým stolem seděl další policista. Polohlasně odpověděl na Jindrův pozdrav a dál si hleděl svého.

„Kolegům jste tvrdil, že máte informace k jejímu zmizení, ale ještě jsme sem ani nedošli a vypadlo z vás, že vlastně nic nevíte. Jak tomu mám rozumět?“

„No… víte… ono je to vlastně tak. Do včerejška jsem vůbec netušil, že zmizela. Až když jsem viděl ten letáček s její fotkou, vzpomněl jsem si na ni. Zkusil jsem se poptat v motorestu nedaleko odtamtud, ale ti, se kterýma jsem tam mluvil, nic nevěděli. Nikdo ji neviděl. Štvalo mě, že jsem nic nezjistil, tak jsem v noci zapnul počítač a hledal…,“ vyprávěl krok za krokem a z příruční tašky vytáhl několik zhusta popsaných papírů. „Tohle jsem dohledal. Skončil jsem před polednem.“

Policista se do Jindrových zápisků začetl. Několikrát listy otočil na druhou stranu a zase zpátky.

„Není tam nic, co bychom nevěděli,“ konstatoval. „Tohle všechno jsou informace, které jsme pustili ven my. Samozřejmě ty případy prověřujeme. Všechny. I když to tak asi nevypadá, pracujeme s několika verzemi, včetně té, že ty holky něco spojuje, a nevylučujeme, že je všechny může mít na svědomí jeden a ten samý člověk.“

„Tak vidíte! Sám jste mi to teď potvrdil!“

„Určitě bych se ale tak neunáhloval,“ brzdil Jindru policista. „Jak říkám – je to jedna z možností, které prověřujeme.“

Odložil poznámky a pohledem spočinul na Jindrovi. Vypadal jako starostlivý otec, kterého mrzí, že syna nepotěšil očekávanou pochvalou, ale spíše ho zklamal upřímnou odpovědí.

„Jestli nemáte nic, co by nás mohlo nějak nasměrovat, doporučuju vám, abyste to hodil za hlavu, šel domů a nechal to na nás.“

Jindra vzdychl. Takové fiasko. Shrábl poznámky, vzal si občanský průkaz a vstal.

„Doprovodím vás," oznámil Jindrovi policista a rukou pokynul ke dveřím. „Chápu, že nám chcete pomoct, a opravdu si toho vážíme, jenomže – co si budeme… nepřišel jste s ničím novým. Tohle všechno dávno víme. I na těch starších případech pořád pracujeme. Každopádně musím uznat, že umíte slušně dedukovat! Jak vás to vůbec napadlo?"

„Ani nevím," zabručel Jindra. Netajil se zklamáním. Ze strany policie očekával trochu jiný přístup. Možná trochu více jiný. Škoda.

„To *Orlí hnízdo* jsme prověřovali," snažil se policista Jindru povzbudit. „A rozhodně nekončíme. Ještě se tam párkrát stavíme. Lidi se tam střídají jako na běžicím páse. V takovém podniku nestačí jedna nebo dvě návštěvy."

„Jo," hlesl Jindra.

„Každopádně děkujeme za vaši snahu. Jsme rádi, že vám není osud těch žen lhostejný."

Jindra pokrčil rameny a bez rozloučení prošel okolo dozorčích.

Vyšel ven. Mraky tmavly a celkově jich přibylo. Asi by měl přidat do kroku, jinak zmokne.

Nestihl to. Chybělo mu půl kilometru. Z nebe se spustily souvislé provazce vody. Rozrážely se o všechno – auta, asfalt, přístřešky… a bohužel i o Jindru. Pánskou příruční taškou si kryl alespoň hlavu. Marně. Silný déšť zatékal zpoza krku pod límec košile a chladil ho na ramenou a zádech.

Doma se musel kompletně převléct. Promokl až na trenýrky.

Brr! Ani nepamatuju, kdy naposledy takhle chcalo, přemítal v koupelně během svlékání.

Natáhl na sebe staré seprané triko s popraskaným, na několika místech sloupaným potiskem a trenýrky. Zběžně se prohlédl

v zrcadle, a když usoudil, že lepší to nebude, odebral se k počítači. Sotva stiskl vypínač, opět mu pohrozil močový měchýř.

„Do prdele ale už," zaklel si pro sebe a za nevěřícího kroucení hlavou zamířil na toaletu.

Co se to děje, sakra?! ptal se sebe sama. *Vždyť jsem naposledy chcal cestou domů!* Prostydly mu močové cesty? Začala ho zlobit prostata? Urolog při poslední kontrole nezjistil nic neuspokojivého. *Ledaže… ne, to určitě ne,* okamžitě zaplašil vlezlou myšlenku a raději si ho začal oklepávat.

Z příruční tašky vytáhl zápisky. Rozložil je na stůl kolem klávesnice a myši. Dokola si pročítal jeden papír za druhým. Byl si jistý, že všechna zmizení spolu souvisejí. Proč policie nekoná? Proč ony nebohé stopařky někdo stále úspěšně unáší? Možná by mu to bylo jedno, kdyby kvůli němu nezmizela i poslední hledaná.

Šlo přece o úplně cizí lidi. Dnes a denně někdo zmizí nebo zemře. Kdyby se měl trápit každým takovým případem, nedělal by nic jiného. Navíc by se z toho určitě zbláznil. *Jenže se asi zblázním i tak,* říkal si. Nebude mít klid, dokud to nepřestane. Udělá všechno, co bude v jeho silách, aby únosce našel a zatnul mu tipec.

Následující tři týdny utekly rychleji než voda. Veškerý čas věnoval promýšlení strategie. Blížila se doba, kdy teoreticky mělo dojít k dalšímu únosu. Nemýlil-li se, stane se tak někdy v průběhu příštího týdne. Vzal si proto neplánovanou dovolenou.

„Ses asi posral, ne?!" obořil se na něj šéf. „Zrovna teď? To si nemůžeš vzít volno jindy? Třeba když není tolik kšeftů?"

„Pořád je tolik kšeftů," suše odtušil Jindra.

„Co ty o tom víš!"

„Myslím, že po těch letech tady vím ažaž."

Majitel se zhluboka nadechl. Zbrunátněl. Vztekle zaťal pěsti a nahrbil se, jako by chtěl Jindrovi jinak než slovně vysvětlit, co si o jeho požadavku myslí.

„Naposledy jste mi určili vy, kdy si vezmu velkou dovolenou, tak teď bych snad mohl podle zákoníku prá…“

„Na zákoník práce se ti můžu zvysoka vysrat!“

„Takže mi to volno nedáš?“

Šéf těkal očima kamsi za Jindrova záda.

„Na co to volno potřebuješ?“

„Soukromá záležitost.“

„Jaká?“

„To je snad moje věc.“

„Jak myslíš…,“ zabručel majitel a beze slova odkráčel pryč.

„Tak dostanu teda to volno?!“

„Naser si!“

Fajn, pomyslel si Jindra. Klíčky od kamionu hodil po vzdalujícím se šéfovi. Jak už to zpravidla bývá, netrefil, ačkoliv opravdu moc chtěl. Svazek dopadl na podlahu, kde zůstal bez povšimnutí ležet. S přáním toho nejlepšího v podobě cesty do prdele a ještě dál si vzal neplacené volno. *Ať si mě třeba vyhodí. Mně už je to jedno… stejně se tady za pár šupů mrcasím od nevidím do nevidím.* Pokud mladší kolegové nelhali, oproti Jindrovi brali minimálně o polovinu vyšší plat. Někteří dokonce dvojnásobný. O peníze Jindrovi nikdy nešlo, ale o princip – o ten mu šlo vždycky.

Jako slibný důchodce by mohl najít štěstí a klid kdesi na vrátnici některého z mnoha okolních průmyslových areálů. V tomto ohledu však hodně předjímal. Teď měl úplně jiné starosti. Čas neúprosně běžel. Protože mu šéf nevyšel vstříc, musel si poradit po svém. Tak či tak nechtěl promarnit možná jedinou příležitost, jak mizení stopařek zabránit.